

Sumari

Un antídoto contra l'oblit

Albert Mercadé

9

Testimonis

Eduard Ballesté

Martí

67

Xènia

113

Júlia

195

Pau

251

© dels textos: Eduard Ballesté Isern i Albert Mercadé Massó, 2020

© de les imatges: Pau Venteo Coll, 2020,
excepte les de les pàgs. 172 a 177, d'Albert Mercadé Massó, 2020

© dels testimonis: Martí, Xènia, Júlia i Pau, 2020

© d'aquesta edició: Pagès Editors, S L, 2020

Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat

Primera edició: març de 2020

ISBN: 978-84-1303-190-3

DL: L 258-2020

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L

www.bobala.cat

— imprès a lleida —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

18 d'octubre de 2019, Via Laietana. Els estudiants s'asseuen a terra davant la prefectura de la Policia Nacional ocupant tota la Via Laietana.

Un antídoto contra l'oblit

Vist d'aquella manera, en directe, era realment espectacular. Eren prop de les quatre de la tarda quan intentàvem sortir de Barcelona, per vies paral·leles a la Diagonal, i fins i tot així era pràcticament impossible fer-ho. Tot estava col·lapsat. Conduir era una odissea. Recordo que ho comentàvem, entre la sorpresa i l'admiració, amb la Mònica Terribas, que m'acompanyava al seient del costat. "Quina resiliència!" Anàvem camí de la presó de Mas d'Enric, al Catllar. Hi seguia empresonada qui va ser presidenta del Parlament i, en el seu dia, la principal impulsora de mobilitzacions com aquelles, la Carme Forcadell. Anàvem a entrevistar-la. Era la tarda del dia 18 d'octubre de 2019, i feia tan sols quatre dies que havíem conegut que la sentència del Tribunal Suprem condemnava a més de cent anys de presó els qui, com ella, havien liderat des de la política i la societat civil aquella tardor del 2017.

14 d'octubre de 2019, el Prat. Les persones que han d'agafar un avió es veuen obligades a caminar per l'autopista per arribar a la terminal 1.

Dos dies abans, el 16 d'octubre, cinc columnes de gent havien arrencat a caminar, de manera simultània, des de cinc punts diferents del país: Berga, Girona, Tarragona, Tàrrrega i Vic (la sisena, des de Castelldefels, s'hi va afegir més tard). La voluntat era recórrer a peu el camí que els separava de Barcelona, on arribaven, també simultàniament, aquella tarda de divendres. Però els temps havien canviat, i havia plogut molt d'ençà d'aquelles mobilitzacions multitudinàries —normalment coincidint amb l'Onze de Setembre— que havien construït la imatge de l'independència modern: reivindicatives però pacífiques, festives, alegres i, fins i tot, en certa manera, folklòriques. De la *Via Catalana* a la *gran ve baixa*, sempre al voltant d'aquell “ni un paper a terra” que a vegades havia aixecat, fins i tot, alguna burla.

I, malgrat tot, hi tornàvem a ser. De fet, aquell dia la postal tornava a ser calcada. Els somriures no brillaven tant, però l'esperit es mantenia fidel a l'essència; com si res hagués canviat al seu voltant.

14 d'octubre, el Prat. Els manifestants caminen per l'autopista que duu a la terminal 1.

Però havia canviat, i molt. S'entestaven a demostrar-ho els capricis de l'espaitemps quan, uns metres més enllà, a la cèntrica plaça d'Urquinaona, mocadors i passamuntanyes tapaven els somriures. L'únic que hi brillava era el foc de les barricades. Els càntics s'ofegaven entre trets i pedrades. Hi havia més escuts que banderes. S'hi imposava la ràbia, l'expressió per la via directa de la indignació. Escassos metres i minuts de distància radiografiaven dues realitats antagòniques. Totes dues existien. Totes dues estarien obligades a conviure. O, si més no, a coexistir durant un temps.

Tres hores després d'haver sortit, tornàvem a ser a la carretera. De nou cap a Barcelona, sense poder treure els ulls dels vídeos que arribaven. Inundaven la xarxa, però també m'arribaven d'amics i coneguts. De fet, d'alguns de qui mai hauria imaginat que serien allí, enfrontant-se obertament a la policia. Vaig agafar el casc, el braçalet de premsa, la bateria extra i m'hi vaig plantar. No recordo haver vist res igual.

14 d'octubre de 2019, aeroport del Prat. Els manifestants col·lapsen l'entrada de vehicles de la terminal 1.

